

РЕШЕНИЕ

№ 4

гр. Пещера, 09.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЕЩЕРА, I ГР. СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: А.ка Ст. Павлова-Стоименова

при участието на секретаря С. М. П.
като разгледа докладваното от А.ка Ст. Павлова-Стоименова Гражданско дело № 20225240101211 по описа за 2022 година

Подадена е искова молба от "КООПЕРАЦИЯ "СИС КООП", ЕИК 175043536, със седалище и адрес управление: гр. София, район Средец ул. „Георги С. Раковски" № 140, ет.4, представлявано и управлявано от Иво Петров Петрушев, чрез юрк. П. Д. Д., против А. Б. С., ЕГН *****, с постоянен адрес в гр. ***, и И. А. С., ЕГН *****, с постоянен адрес в гр. ***, с правно основание по чл. 135 ЗЗД.

Твърди ищецът в исковата си молба, че по силата на нотариално заверен договор за потребителски кредит № РТ0018Р от 29.09.2017 г., с рег. № 3013/29.09.2017 г. по общия регистър на нотариус Георги Връбчев, с рег. № 545 на НК и район на действие - РС гр. Пещера, Коперация „СИС КООП", е предоставила на ответника А. Б. С., потребителски кредит в размер на легова равностойност на 3579,04 (три хиляди петстотин седемдесет и девет евро и четири евроцента) евро по фиксинга на БНБ в дена на превода, срещу поето от него насрещно задължение да върне заетата сума, ведно с договореното възнаграждение, в размер на 5 (пет процента) месечно върху остатъка от главницата по кредита (чл.8, ал.1 от договора), на 9 (девет) броя равни месечни вноски в размер на в общ размер на 984,83 (деветстотин осемдесет и четири) лева, дължими, съгласно договорения в чл. 8, ал2 погасителен план за срока от 29.10.2017 г. до 29.06.2018 г. Заемната сума е предадена реално от кредитора на потребителя, чрез превод по посочена в чл. 2 от договора банкова сметка на заемателя.

С анекс от 29.06.2018 г. към договора за заем с рег. № 123/17.01.2019 г., по регистъра на нотариус Георги Връбчев, с рег. № 545 на НК и район на

действие - РС гр. Пещера, срокът за връщане на заемната сума 9 договорното възнаграждение е удължен до 29.06.2019 г., като за периода от 29.06.2018 г. до 29.06.2019 г. потребителят дължи заплащане на договорна лихва.

Поради неизпълнение на задълженията на кредитора за изплащане заемната сума и договорното възнаграждение, след падежа на вземането, а именно 29.06.2019 г., на 26.11.2019 г. кредиторът Кооперция СИС КООП е депозирал пред РС - Пещера заявление за издаване на заповед за изпълнение, въз основа на документ по чл.417, т.3 от ГПК. По образуваното ч.гр.д. №1529/2019 г. по описа на РС гр. Пещера, претенцията за заявителя е уважена, като А. Б. С. е осъден да заплати общ дълг в размер на 10568,20 лева, от които главница в размер на 6675 лева, ведно със законна лихва върху същата, считано от 26.11.2019 г., до пълното и погасяване, договорна лихва в размер на 3205 лева, дължима за периода от 29.09.2018 г. до 29.06.2019 г., наказателна лихва, за периода от 29.09.2018 г. до 29.06.2019 г., в размер на 444 лева, мораторна лихва от 244,20 лева, от 29.06.2019 г. до 26.11.2019 г. както и деловодни разноски за държавна такса и адвокатски възнаграждение в общ размер на 1206,37 лева.

За претендираните и уважени суми е Издадена е заповед за изпълнение № 575 от 28.11.2019 г. и изпълнителен лист № 765 от същата дата.

Въз основа на така издадените заповед за изпълнение по чл.417 от ГПК и изпълнителен лист е образувано изп. дело № 20208890400210 по описа на ЧСИ Деница Станчева, рег. № 889 при КЧСИ, с район на действие - ОС гр. Пазарджик.

При извършените изпълнителни действия по образуваното и.д. № 20208890400210 по описа на ЧСИ Станчева, за проучване на имуществото на ответника А. Б. С., е установено, че по силата на нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот, вписан в СВ гр. Пещера, с акт № 57, том 6, книга Прехвърляния, дв.вх.рег.№ 1607 от 18.10.2019 г., вх.рег.№ 1609 от 2019 г. същият е прехвърлил собствените си идеали части от правото си на собственост върху недвижими имоти, както следва: ПОЗЕМЛЕН ИМОТ с идентификатор 06207.501.702, по КKKP на гр. Брацигово, с адрес на поземления имот: гр. ***, с площ от 481 кв. м., ведно със САМОСТОЯТЕЛЕН ОБЕКТ В СГРАДА с идентификатор № 06207.501.702.1.2, с адрес на самостоятелния обект: гр. Брацигово, ***, вх.А, ет.1, който самостоятелен обект се намира в построената в поземления имот сграда с идентификатор Л/Р 06207.501.702.1, сплощ от 64,64 кв.м.

По силата на същия договор, А. Б. С. се е разпоредил с посочените поземлени имоти в полза на втория ответник И. А. С., който е негов син.

Счита , че разпоредителната сделка е извършена единствено и само с цел увреждане интересите на кредиторите на ответника А. Б. С., между които и ищцовото дружество, и в невъзможност или затруднение за удовлетворяване на вземанията им поради липса или намаляване на

ликвидното имущество на длъжника.

Счита, че е налице фактическия състав на чл.135 от ЗЗД, сочи практика.

Формулира искане - да се обяви за недействителен спрямо ищцовото дружество акта на разпореждане на ответника А. Б. С. за прехвърляне на съответните идеални части от правото на собственост, чрез договор за покупко-продажба на недвижим имот, на ПОЗЕМЛЕН ИМОТ с идентификатор 06207.501.702, по КККР на гр. Брацигово, с адрес на поземления имот: гр. ***, с площ от 481 кв. м., ведно със САМОСТОЯТЕЛЕН ОБЕКТ В СГРАДА с идентификатор № 06207.501.702.1.2, с адрес на самостоятелния обект: ***, който самостоятелен обект се намира в построената в поземления имот сграда с идентификатор № 06207.501.702.1, с площ от 64,64 кв.м. в полза на втория ответник И. А. С..

Прави доказателствени искания и претендира разноски.

В срока за отговор е постъпил такъв от ответника И. С.. Ответникът И. А. С., чрез адв. Вел. И., твърди че бил в лоши отношения с баща си - първия ответник. Твърди че от много години баща му - А. С. не живее в странат и са разделени с майка му. Твърди че живее на адреса , който е административен адрес на процесния поземлен имот. Твърди че не бил узнал , за задълженията на баща си. Твърди че бил придобил възмездно процесния имот и го привел в добро състояние за живеене. Твърди е сделката е изповядана преди предприетите изпълнителни действия и връчването на покана за доброволно изпълнение. Моли иска да се отхвърли, прави доказателствени искания и претендира разноски.

В срока за отговор не е постъпил такъв от особения представил на ответника А. Б. С.- адв. Сл.Д..

В съдебно заседание ищецът чрез процесуалния си представител поддържа иска. Претендира неговото уважаване и присъждане на разноски по делото съобразно представен списък.

Ответникът по делото А. С. чрез адв. Сл.Д., се представлява от особения представител, пледира за отхвърляне на иска.

Ответникът И. С. чрез адв. Вел. И., излага съображения и в писмена защита за отхвърляне на иска и присъждане на разноски.

Съдът, като взе предвид разпоредбите на закона, становищата на страните и събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 от ГПК, намира за установено от фактическа страна следното:

Не се спори между страните, а и от представения по делото заверен препис от заповед за изпълнение на парично задължение № 575 от 28.11.2019

г. и изпълнителен лист № 765 от същата дата, издадени по ч.гр.д. № 1529/2019 г. РС Пещера; Заверен препис от нотариално заверен договор за потребителски кредит № РТ0018Р от 29.09.2017 г., с рег. № 3013/29.09.2017 г. по общия регистър на нотариус Георги Връбчев, с рег. № 545 на НК и район на действие РС гр. Пещера; Заверен препис от нотариално заверен анекс от 29.06.2018 г. към договора за заем с рег. № 123/17.01.2019 г., по общия регистър на нотариус Георги Връбчев, с рег. № 545 на НК и район на действие - РС гр. Пещера е сключен договор за паричен заем, по силата на който ищецът е предоставил на заемателят А. Б. С./ първия ответник/ сума в размер на 3579,04 (три хиляди петстотин седемдесет и девет евро и четири евроцента) евро. Сумата следва да се върне на 9 равни месечни погасителни вноски, включващи главница и лихва. Падежа на последната вноска е 29.06.2018г. , като вземането става изискуемо. С анекс от 29.06.2018г. е продължен срока за изпълнение на задължението като неплатената част от заема следва да се върне до 29.06.2019г.

Издадена е заповед за изпълнение и изпълнителен лист от дата 28.11.2019г. по ч.гр.д. № 1529/2019 г. по описа на РС Пещера за сумата от 6675 лева, договорна лихва - 3205,00 лева , наказателна лихва - 444,00 лв., мораторна лихва - 244,20 лв., законна лихва и разноси . Страните не спорят и че заповедта е влязла в законна сила.

Страните не спорят, а и от представения по Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот, вписан в СВ гр. Пещера, с акт № 57, том 6, книга Прехвърляния, .вх.рег. № 1607 от 18.10.2019 г., вх.рег. № 1609 от 2019, се установява, че с договор за покупко-продажба, обективизиран в посочения титул за собственост, ответникът А. С. е продал на ответника И. С. за сумата в размер на 5000 лв., следния недвижим имот: ПОЗЕМЛЕН ИМОТ с идентификатор 06207.501.702, по КKKP на гр. Брацигово, с адрес на поземления имот: гр. ***, с площ от 481 кв. м., ведно със САМОСТОЯТЕЛЕН ОБЕКТ В СГРАДА с идентификатор № 06207.501.702.1.2, с адрес на самостоятелния обект: ***, който самостоятелен обект се намира в построената в поземления имот сграда с идентификатор № 06207.501.702.1, с площ от 64,64 кв.м.

Не е спорно между страните, а и от приетите справки , че ответниците са баща и син.

Страните не спорят, че Е. А. С.а и А. Б. С. към момента на прехвърляне на имота са били в граждански брак.

Приети са по делото нотариални актове на Пещерски районен съд – нотариален акт за покупко- продажба на недвижим имот № 164/1965 г. , нотариален акт за дарение № 1/1990 година , нотариален акт за покупко-продажба на недвижими имот № 90/1991г., нотариален акт за дарение на недвижим имот № 104/1993г. , както и справки , от които се установява че А. Б. С. е придобил целия имот по силата на дарение, макар и в брак с Е. С.а.

Ето защо настоящия състав намира, че имота предмет на процеса не е съпругеска имуществена общност, а лично имущество по аргумент от чл.20 ал.1 от СК от 1985 г./отм./, съответстващ на чл.22 ал.1 от СК/ действащ/ .

За изясняване на фактическата обстановка по делото са разпитани свидетелите М. С.а, сестра и св. И.С., познат на ответника И. С., които установяват, че ответника И. С. от години не поддържал близки контакти с баща си – първия ответник А. С.. Не го бил виждал отдавна, като поддържал единствено контакт с майка си. Видял се с баща си в деня на изповядване на сделката.

Твърди св. С., че майка им живеела в имота, обитаван от брат й. Твърди че баща им ги напуснал, избягал с някаква жена, която работила в баничарницата и оттогава И. казвал – „повече нямам баща“ Доколкото му е споделял сестра му е поддържала контакт с баща им. През 2020 година когато майката Е. С.а била на гости при сина си И. дошли някакви хора да й връчат документи, че съпруга й дължал пари.

Св. М. С.а депозира показания, че живее в Пловдив, като от 2017 година живее заедно с майка им. Твърди, че през 2016 година възникнал конфликт между тях и оттогава не поддържали контакт. Баща й се изнесъл от дома им Брацигово 2017 г.. Заживял с друга жена която била от Пловдив, после заминал за чужбина. През 2019 година баща й - ответника А. С. й се обадил, за да „оправят къщата“. Твърди че разбрала за задълженията на баща си едва през есента на 2020 година. Твърди че „никога баща й не е казвал , че има задължения , които са неразплатени“. Твърди че не би могло да имат брат й и баща й „редовен контакт“, защото последния често си сменял телефонните номера. Твърди, че баща й звъни периодично от различни номера. Майка й идвала в дома на брат й събота и неделя. Твърди, че баща й се обаждал периодично, но след смъртта на майка им, по-често.

Предявен е конститутивен иск с правно основание чл. 135, ал. 1 от ЗЗД.

По отношение на допустимостта на иска, намира същия за допустим, като счита, че страната по сделката и съпруга на първия ответник- Е. А. С.а, не следва да бъде конституирана като страна по делото / виж решение № 426 от 30.06.2015 ВКС по гр.д.№578/2015 ,4г.о., Решение №19/14.02.2018г. на ВКС по гр.д.№1766/2017,3г.о., и др./ , т.к. не се явява задължителен другар по иска за прогласяване на недействителност на договора за покупко-продажба на процесния имот и предявеният иск по чл. 135 от ЗЗД е допустим.

Съгласно чл. 135, ал. 1 от ЗЗД кредиторът може да иска да бъдат обявени за недействителни спрямо него действията, с които длъжникът го уврежда, ако длъжникът при извършването им е знаел за увреждането.

За да бъде уважен Павловият иск по чл. 135, ал. 1 от ЗЗД, тежест на ищеца е да установи, при условията на пълно и главно доказване, качеството си на кредитор на ответника А. Б. С. - че ответникът А. Б. С. е негов длъжник по облигационно правоотношение ; сключване между ответниците А. Б. С. и И. А. С. на посочения в исковата молба договор за покупко-продажба на недвижим имот; че вземането му е възникнало преди момента на извършване на увреждащото действие - разпоредителната сделка.

Когато договарящия с длъжника е негов син / низходящ/, както е в настоящия случай, разпоредбата на чл. 135, ал. 2 от ЗЗД установява предположението, че знанието се предполага до доказване на противното. С тази оборима законова презумпция се обръща тежестта на доказване в процеса относно знанието на ответниците за увреждащия характер на сделката, което също трябва да е налице за основателността на исковата претенция. Поради това в тежест на ответниците е да докажат незнанието си за увреждането на ищеца чрез сключване на процесната разпоредителна сделка

Искът по чл. 135, ал. 1 от ЗЗД е на разположение на всеки кредитор - лице, което е титуляр на парично или непарично вземане. Същият е средство за защита на кредитора, в случай че неговият длъжник предприема увреждащи действия, с които намалява имуществото си и/или затруднява удовлетворението от него - т.е. накърнява „общото обезпечение на кредитора" (чл. 133 от ЗЗД). Целта на иска е да бъдат обявени за недействителни спрямо кредитора действията на длъжника, с които той го уврежда. Последиците от уважаването му се изразяват в това, че атакуваното действие - увреждащата сделка остава действителна за страните по нея (прехвърлител и приобретател), но се счита за недействителна (т.е. за нестаналя) по отношение на кредитора-ищец и той може да насочи изпълнението за удовлетворяване на вземането си към прехвърленото имущество, макар че то е преминало в патримониума на приобретателя. Правото на кредитора да иска обявяването за недействителни спрямо него на увреждащите актове на длъжника е предоставено при наличието на действително вземане – вземане, което може да не е изискуемо или ликвидно. Възникването на това право не е обусловено от установяване на вземането със съдебно решение. Качеството кредитор е налице, ако ищецът по иска твърди и съществуването на вземането му произтича от твърдените факти в исковата молба, като за действителността на вземането не е необходимо същото да е ликвидно и изискуемо или установено с влязло в сила съдебно решение. Без значение е и от каква облигационна връзка произтича вземането на кредитора спрямо длъжника, достатъчно е да е налице вземане и нужда от неговото обезпечаване, обусловено от поведението на длъжника – неизпълнение на задължението и отчуждаване на имущество, чрез разпоредителна сделка, което имущество по принцип служи за обезпечаване на всяко вземане, в случай на неизпълнение. Извод за несъществуване на вземането може да се направи, само ако твърдяното вземане е отречено със сила на пресъдено нещо. За уважаване на отменителния иск не е необходимо вземането на кредитора да е изискуемо и установено по размер при извършването на действията, с които той е увреден./ Решение № 1562 от 20.V.1982 г. по гр. д. № 805/82 г., I г. о., Определение № 60866 от 7.12.2021 г. на ВКС по гр. д. № 2030/2021 г., III г. о., ГК /.

Трайна е и съдебната практика на ВКС, че за да е налице правен интерес от предявяването на иска с правно основание чл. 135 ЗЗД не е

необходимо кредиторът де е предприел изпълнителни действия във връзка с вземането си – решение № 639/06.10.2010 г. по гр. д. № 754/2009 г. на ВКС, IV ГО, решение № 770/06.11.2009 г. по гр. д. № 1568/2008 г. на ВКС, IV ГО.

Правоотношението, от което произтича вземането на кредитора не става предмет на делото по предявения Павлов иск и съдът няма възможност да преценява дали това правоотношение съществува. В производството по иска по чл. 135 от ЗЗД съдът изхожда от положението, че вземането съществува, ако то произтича от твърдените факти. (Решение № 328/ 23.04.2010 г. по гр. д. № 879/ 2009 г. на ВКС, III г.о.).

Съдът счита, че в случая са установени всички законови предпоставки за уважаване на предявения иск по чл. 135, ал. 1 от ЗЗД.

От представените и приети по делото писмени доказателства по безспорен начин се установява, че е налице първата и втора предпоставка за уважаване на исковата претенция - ищецът има качеството на кредитор по отношение на ответника А. Б. С. и вземането на кредитора е възникнало преди датата на извършване на увреждащото действие от длъжника. Качеството на кредитор на ищеца е възникнало със сключването договора за предоставяне на заемната сума на 29.09.2017г. и сключения в последствие анекс от дата 29.06.2018г. в този смисъл е неоснователно възражението на ответниците, че ищецът нямал качеството на кредитор към датата на изповядване на сделката.

На следващо място, съдът намира, че е още една предпоставка за уважаване на иска, а именно наличието на разпоредително действие или сделка, което има увреждащ характер. Сключеният договор за покупко-продажба, обективиран в горепосочения нотариален акт, има увреждащ кредитора характер, тъй като чрез извършената сделка ответникът А. С. е осуетил възможността ищецът да се удовлетвори от разпореденото имущество. Увреждащо кредитора действие е всеки правен и фактически акт, с който се засягат права, които биха осуетили или затруднили осъществяване на правата на кредитора спрямо длъжника - когато длъжникът се лишава от свое имущество, намалява го или по какъвто и да е начин затруднява удовлетворението на кредитора, като без правно значение е дали длъжникът след разпореждането притежава имущество и на каква стойност е то (в този смисъл Решение № 45/ 01.06.2011 г. по гр. д. № 450/ 2010 г. на ВКС, III г.о.). Длъжниковото имущество служи като общо обезпечение на вземането на кредитора, поради което всяко действие на длъжника, с което той създава или увеличава своята неплатежоспособност, е увреждащо спрямо кредитора, и от момента на извършване на такова действие за последния възниква правото да иска отмяната му. Без значение са мотивите за извършване на продажбата, както и в какви отношения са били ответниците .

Налице е и субективната предпоставка на предявения Павлов иск. Съдебната практика е еднопосочна в разбирането, че длъжникът винаги знае за увреждането, когато има неудовлетворено задължение към кредитора и разпоредителната сделка е извършена след възникване на вземането на кредитора. В случая към датата на процесната разпоредителна сделка

ответникът А. С. е знаел, че ищцовото дружество е негов кредитор, тъй като задълженията му не са били погасени.

В случая по отношение знанието на третото лице – ответника И. С., в чиято полза е извършено разпоредителното действие, съдът намира, че спрямо него съществува оборимата презумпция по чл. 135, ал. 2 от ЗЗД.

Правната норма на чл. 135, ал. 2 от ЗЗД създава оборимата презумпция, че знанието се предполага до доказване на противното, ако третото лице е съпруг, възходящ, низходящ, брат или сестра. Не е необходимо кредиторът да доказва знанието на третото лице, когато то се презумира - чл. 135, ал. 2 от ЗЗД. Оборването на презумпцията по чл. 135, ал. 2 от ЗЗД, както бе посочено по-горе, е в тежест на ответниците, т.е. тежестта на доказване е обърната. Ответниците са в близка родствена връзка – баща и син. Следователно до доказване от страна на ответниците на незнанието на И. С. за увреждащия характер на атакуваната сделка, знанието за увреждане у ответника - приобретател на имота се предполага.

Възражението на ответника И. С., че не е знаел, че между ищеца и баща му е сключен договор за паричен заем, намира за защитна позиция. То обаче не доказва добросъвестност на ответника при сключване на процесната разпоредителна сделка. От значение за основателността на исковата претенция е знанието на ответника за увреждането на ищеца към момента на сключване на процесния договор за покупко-продажба, а не обстоятелството дали към датата на сключване на договора за кредит ответника е знаел, че баща му е сключил такъв.

Разпитаните в хода на процеса свидетели М. С.а и И.С., не изложиха обстоятелства, които да дадат основание на съда да формира категоричния извод, че презумираният факт не се е осъществил в действителността. И двамата дадоха противоречиви сведения за началната дата, от която знаят за разрива в техните взаимоотношения. А показанията на св. С.а, сестра и дъщеря на ответниците, съдът кредитира съобразно разпоредбата на чл. 172 от ГПК.

Свид. С.а заяви че от неприятната случка през 2016 година брат ѝ и баща ѝ са в лоши отношения, „нямаха никаква връзка“, а св. С. заяви че от 2017 година двамата ответници са в лоши отношения, И. казвал „нямам повече баща“. Освен това показанията им са колебливи и досежно обстоятелството от кога не поддържа контакт и каква е причината за това. Отделно от това св. С. депозира сведения и че майката споделила, че търсели от нея пари за задължения на ответника А. С., и то я търсили и ѝ връчвали документи, когато била на гости при сина си И.. Противоречиви са и показанията на св. С.а която твърди че няма контакт с баща си, а впоследствие твърди, че се обаждал периодично от различни номера. Твърди че „никога баща ѝ не е казвал, че има задължения, които са неразплатени“. Твърди, че баща ѝ се обаждал периодично, но след смъртта на майка им, по-често.

Липсата на взаимоотношения между баща и син, не пречатства

възможността И. С. да е узнал за дълга на баща си, още повече че майка му е получавала документи за задължения на А. С. когато била на гости при И. С., а ответника И. С. поддържа близки контакти с нея и сестра си. В този смисъл намира, че показанията на свидетелите са колебливи и непоследователни, поради което не ги кредитира .

С показанията на свидетелите не се обори презумпцията, регламентирана в чл. 135, ал. 2 от ЗЗД. Оборването на презумпцията за знание изисква по делото да бъдат установени факти, които категорично да изключат възможността приобретателят - в случая сина на ответника да е знаел за увреждащия характер на сделката. Свидетелите установяват (и то не категорично) липсата на взаимоотношения между баща и син, която пък не препятства възможността И. С. да е узнал за дълга на баща си (в този смисъл Определение № 712 от 12.04.2023 г. на ВКС по гр. д. № 3780/2022 г., III г. о., ГК,, Решение № 120/03.04.2015 г. по гр.д. № 5489/2014 г. на ВКС, IV г.о.). Презумпцията за знание по чл. 135, ал. 2 ЗЗД се опровергава при условията на пълно и главно доказване, поради което със свидетелски показания от рода на "не зная да е знаел за задължението", „не поддържат контакт“ или "след като аз не зная и той не е знаел за задължението" няма как да бъде оборена презумпцията за знание/ Решение № 19 от 14.02.2018 г. на ВКС по гр. д. № 1766/2017 г., III г. о., ГК/.

Ето защо настоящият съдебен състав приема, че от ответниците не е проведено пълно обратно доказване за оборване на презумпцията за знание. Следователно, по аргумент от чл. 135, ал. 2 от ГПК, е налице знание у ответника И. С. за увреждащия характер на процесната сделка.

По изложените съображения, крайният извод на съда е, че предявеният иск по чл. 135, ал. 1 от ЗЗД е основателен и следва да бъде уважен.

По разноските:

При този изход на правния спор право на разноски има ищецът. Същият своевременно е направил искане за присъждане на разноски, както следва: 166,38 лв. - държавна такса 750лв. разноски за особен представител, и 500,00 лв. - разноски за юрисконсултско възнаграждение, като е представил писмени доказателства за заплащането на претендираните държавни такси. Съдът, съобразявайки фактическата и правна сложност на делото, намира, че размерът на юрисконсултското възнаграждение, определен на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК във вр. с чл. 37 от ЗПП и чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащането на правната помощ, следва да бъде 360,00 лв. Следователно, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, в полза на ищеца следва да бъдат присъдени разноски в общ размер на 1276,38 лв.

Мотивиран от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОБЯВЯВА, на основание чл. 135, ал. 1 от ЗЗД, за **относително недействителен** по отношение на „КООПЕРАЦИЯ "СИС КООП", ЕИК

175043536, със седалище и адрес управление: гр. София, район Средец ул. „Георги С. Раковски" № 140, ет.4, представлявано и управлявано от Иво Петров Петрушев, чрез юрк. П. Д. Д., договор за покупко-продажба на недвижим имот, обективиран в Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот, вписан в СВ гр. Пещера, с акт № 57, том 6, дело №928/2019г., дв.вх.рег.№ 1607 г., Вх.рег.№ 1609 от 18.10.2019 г., по силата на който А. Б. С., ЕГН *****, с постоянен адрес в гр. Брацигово, ***, и Е. А. С.а ЕГН *****, с адрес в гр. ***, **като продавачи** са прехвърлили на И. А. С., ЕГН *****, с постоянен адрес в гр. ***, **като купувач**, собствените си идеали части от правото си на собственост върху недвижими имоти, както следва: ПОЗЕМЛЕН ИМОТ с идентификатор 06207.501.702, по КККР на гр. Брацигово, с адрес на поземления имот: гр. ***, с площ от 481 кв. м., трайно предназначение на територията – урбанизирана, начина на трайно ползване – високо застрояване, номер по предходен план 34 в кв. 17 А, парцел VI, при съседни –поземлени имоти с идентификатори 06207.501.714, 06207.501.703, 06207.501.9596, 06207.501.701, 06207.501.715, ведно със САМОСТОЯТЕЛЕН ОБЕКТ В СГРАДА с идентификатор № 06207.501.702.1.2, с адрес на самостоятелния обект: гр. Брацигово, ***, вх.А, ет.1, който самостоятелен обект се намира в построената в поземления имот сграда с идентификатор № 06207.501.702.1 , с площ от 64,64 кв.м.

ОСЪЖДА А. Б. С., ЕГН *****, с постоянен адрес в гр. Брацигово, *** и И. А. С., ЕГН *****, с постоянен адрес в гр. ***, да заплатят на „КООПЕРАЦИЯ "СИС КООП", ЕИК 175043536, със седалище и адрес управление: гр. София, район Средец ул. „Георги С. Раковски" № 140, ет.4, представлявано и управлявано от Иво Петров Петрушев, чрез юрк. П. Д. Д., на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, сумата в общ размер на 1276,38 лв. - разноси в производството по делото.

Съдът, на основание чл. 115, ал. 2 от ЗС, дава на „КООПЕРАЦИЯ "СИС КООП", ЕИК 175043536, със седалище и адрес управление: гр. София, район Средец ул. „Георги С. Раковски" № 140, ет.4, представлявано и управлявано от Иво Петров Петрушев, чрез юрк. П. Д. Д., шестмесечен срок от влизане в законна сила на решението да извърши отбелязването му в Службата по вписвания при Районен съд - Пещера по реда на чл. 115, ал. 1 от ЗС.

Решението може да се обжалва пред Окръжен съд - Пазарджик в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Пещера: _____